

Chương 3

Chiếc Hộp Pandora

Một đêm ác mộng, lại cộng thêm nghỉ ngơi quá muộn, tinh thần của tôi sa sút tới cực điểm. Phần xét hỏi của mẫu hậu không đến như thường lệ, bởi tôi đã chơi bài chuẩn khi bà đi bụng đồ ăn sáng, thế nên kẻ đáng thương là tôi đã không có bữa sáng mà bỏ vào mồm.

Mặt mày phờ phạc ngồi trước màn hình máy tính, mở tệp tài liệu cần dịch ra - không ngờ là một trang tiểu thuyết. Ở công ty, công việc mà tôi nhận được thường là dịch hợp đồng hoặc những tài liệu chuyên ngành. Việc dịch tiểu thuyết không tới lượt tôi, lí luận của sếp là: “Cô quá hung hãn, tôi sợ trong những chữ mà cô biên dịch ra, lộn ngổn những ‘mẹ mày’, ‘nhà mày’, ‘ông nội nhà mày’, những từ ngữ có liên quan đến xung hô của con người”.

Lần này không ngờ số tôi lại son như vậy. Nhưng sau khi nhìn thấy tên tiểu thuyết, tôi lại vội đóng tiếp lại, quẳng xuống chân. Tiểu thuyết tình yêu thích hợp với độ tuổi của Chân Chân, độ tuổi vẫn còn hoang tưởng về tình yêu. Còn ở cái tuổi quá lứa lỡ thì như tôi đây, thích hợp với tiểu thuyết kinh dị hay tiểu thuyết huyền huyền hơn. Không phải là tôi không có lòng tin vào tình yêu, mà là quá tin, đến nỗi mà giờ tôi không thể tùy tiện chạm vào nó.

Trạng thái tinh thần ảnh hưởng tới trạng thái làm việc, Chân Chân ở bên cạnh nói bằng giọng điệu sôi nổi: “Mỹ nam mỹ vị, đừng tham ăn đấy nhé”. Tôi không phản bác lại cô nàng, trước khi lấy lại sức lực, tôi không muốn buồn về bất cứ chuyện gì.

Lúc này, thông tin xác nhận tin QQ nhấp nháy, tôi ấn vào xem, “Y thêm bạn là bạn thân”, kèm theo câu: “Để bày tỏ lòng cảm ơn, tôi muốn mời chị dùng cơm”.

Là ai nhỉ, vừa tới là mời mình ăn cơm, không sợ ta bỏ thuốc độc cho nhà người hay sao. Nếu đổi lại là thường ngày, tôi không bao giờ từ chối chuyện người ta mời cơm, quan tâm người ta là ai, làm gì, thứ dâng đến tận cửa, thông thường tôi sẽ dẫn Chân Chân đi đánh chén một bữa no say (chưa gặp loại người nào tốt như vậy mời cơm mà không để lại tên). Nhưng hôm nay tâm trạng của tôi không được tốt, quả thực là không hứng thú gì với trò này.

Tôi từ chối thẳng thừng: Ai vậy?

Một lát sau tin nhắn tới: Người bị chị bỏ mặc ở công triển lãm quốc gia tới hôm qua.

Chân Chân nghe thấy tôi ần chuột và gõ bàn phím lạch cạch, “Chị gái à, chị làm sao vậy hả? Hôm qua bị người ta bội tình bạc nghĩa hay sao? Bàn phím và chuột là tài sản của sếp, cẩn thận bị té sóng đây”.

“Tránh ra đi, chỉ có tôi bội tình bạc nghĩa người ta thôi hiểu không? Đòi nào lại để người khác bội tình bạc nghĩa mình”, tôi không nói cho cô nàng biết trai đẹp kết bạn với tôi, không biết tại sao bỗng dưng tôi không có hứng chia sẻ.

Tôi xác nhận bạn bè qua quít, gõ tin nhắn gửi đi: “Không có gì, cậu khách sáo quá rồi, dùng cơm thì khỏi cần, mọi người chẳng thân quen gì”.

“Tôi đâu có khách sáo, nếu chị cứ khăng khăng không chịu để tôi mời chị, vậy thì cũng nên bày tỏ sự áy náy về việc chị đã bỏ mặc tôi ở công triển lãm quốc gia chứ nhỉ? Có phải là chị nên có lời mời tôi không? Tôi cảm thấy chúng ta đã thân quen lắm rồi, chị đã kể cho tôi nghe về tổng hòa các câu chuyện tôi nghe từ tấm bé. Về điểm này thì chị còn thân hơn cả mẹ tôi nữa.”

Ý vào mình tuổi nhỏ là có thể vô lại phải không? Tôi già đến thế sao? Còn mẹ cậu nữa, chị đây là người học rộng tài cao hiểu không, nếu tôi mà không để lộ thân thủ, thì cậu vĩnh viễn không biết Mã vương gia có mấy mắt.

Vốn muốn cho cậu ta vào danh sách đen, thế nhưng trước mắt cứ hiển hiện gương mặt rạng rỡ như ánh nắng kia, và cả nụ cười mỉm quen thuộc nơi khoe môi kia nữa. Cậu nói “Bỏ mặc tôi ở công triển lãm quốc gia” cũng đã đánh trúng điểm yếu của tôi.

Cô gái nhỏ cầm hai tấm vé hươ đi hươ lại ở công triển lãm quốc gia ngày xưa đi đâu rồi?

Đối diện với màn hình máy tính, bất chợt tôi không thể kiêu kì thêm được, cảm giác thất bại bỗng bủa vây lấy tôi. Niềm vui đi đâu rồi, thời gian đi đâu rồi tôi của ngày trẻ đi đâu rồi? Những tưởng rằng những năm qua mình vui vẻ, cuộc sống một mình không có gì là không tốt cả, tôi luôn nhắc nhở mình không được phép trầm luân, phải tự kiếm tìm niềm vui. Thế nhưng, tại sao từ hôm qua tới giờ, tôi lại thấy mình như bị kéo về ngày trước.

“Em làm thế nào mà có được vé xem triển lãm xe thế?”, Tô Dương tỏ vẻ hào hứng. Tôi chưa bao giờ nghĩ người trầm ồm như anh cũng có thể vui sướng tới mức này.

“Trộm chứ còn sao nữa, chẳng phải Khi con thích trộm đồ sao, cẩn thận đấy nhé, đừng để người ta nhìn thấy”, tôi mặt gian mày giảo. Niềm vui ngày ấy cứ gõ cửa bất ngờ mà chẳng cần hẹn trước, chỉ cần anh có mặt, chỉ cần tôi có mặt, thì niềm vui luôn song hành.

Tôi ngơ ngẩn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, mở tệp giấu kỹ trong máy tính ra theo bản năng, mấy chục bức thư nằm yên tĩnh ở đó. Ánh mắt tôi và con trỏ máy tính quanh quẩn trên màn hình, thực ra mỗi phong thư tôi đều thuộc nằm lòng.

“M, em mau trưởng thành đi, anh đợi đến ngày được cưới em về làm vợ.”

“M, hôm nay anh không vui, bởi vì người quan trọng với anh đã đi tới một nơi rất xa, em nhỏ như vậy, có thể hiểu được nỗi âu sầu của anh không?”

“M, anh hi vọng, cậu ấy cũng sẽ ở trong thế giới của chúng ta, nụ cười của cậu ấy là nụ cười ấm áp nhất mà anh từng thấy. Hai người thực sự giống nhau, một người vô tư lự, một người không so đo tính toán.”

Tôi không biết đối với Tô Dương, ngoài tôi ra còn có ai quan trọng, nhưng tôi biết cậu em trai trưởng thành cùng anh là một người không thể thiếu trong cuộc đời anh. Tôi cũng ghen, cũng không vui, sau đó anh không nhắc đến nữa, thế nên, tôi đã bỏ lỡ... Và giờ thì không thể tìm lại được nữa.

Không biết với người khác, một nghìn ngày là dài hay ngắn, còn đối với tôi, có nhiều thứ tôi vẫn chẳng thể nào quên được. Tôi muốn mở ra xem tất thấy những thứ xưa cũ, nghĩ một hồi lâu, cuối cùng tôi quyết định đóng tệp lại. Có những chuyện đã qua rồi, cho dù không nở thì sao? Thời gian trôi qua lâu như vậy rồi, tôi đã quen với cuộc sống không có anh, đã quen nói chuyện với anh qua không khí, đã quen phỏng đoán cuộc sống mà tôi không hề hay biết của anh. Có lẽ, đây chính là thứ tốt nhất mà anh dành cho tôi.

“Nói đi, muốn ăn gì? Đừng nghĩ tới những thứ cao sang, chúng ta cứ giản dị thôi nhé!”, tôi gõ chữ gửi đi. Chiếc hộp Pandora mà tôi mở ra, chỉ hi vọng sau khi tự tay khép lại, thứ còn lại là hi vọng và hạnh phúc.

“Chị có bạn trai chưa? Tôi hỏi nghiêm túc đấy.”, một câu nói bất thành linh ập tới, lại khiến tôi trầm lặng. Câu nói này hiển nhiên quá đột ngột, không phù hợp lắm với mức độ quen thân hiện tại của chúng tôi.

“Cậu từ đâu tới vậy?”, tôi né tránh câu hỏi của cậu ta, chúng tôi vẫn chưa thân thiết đến mức có thể thảo luận về nửa kia của mình. Mặc dù tôi có thể cho rằng cậu ta có hứng thú với tôi, có thể cho tôi có chuyện để khoe khoang với Chân Chân, nhưng tôi vẫn bác bỏ suy nghĩ này ngay tắp lự.

“Chị hỏi ở hiện tại? Ở Mỹ. Tôi học trung học ở Bắc Kinh, học đại học ở Hồng Kông”, trả lời hay lắm, tôi thấy thế là đủ rồi.

“Tôi không phải là người làm trong ngành hộ tịch. Bạn vừa du học về ới, chúng ta có thể đổi chủ đề đi đấy.”

“Chị có người yêu chưa? Tôi là người biết nghe lời phải không?”, quả thực là đã đổi chủ đề, đổi về chủ đề cũ.

“Điều này không có liên quan lắm tới cậu thì phải? Chàng trai trẻ!”, sau khi hỏi tương về quá khứ, tôi đã suy nghĩ rất lâu, “Tình yêu là đồ ăn nhanh, khẩu vị của tôi không được tốt cho lắm, em trai à, chúng ta vẫn nên nói về đồ ăn ngon thì hơn. Cậu hỏi tôi có bạn trai chưa, tôi chỉ có thể nghĩ là cậu có hứng thú với tôi. Nếu phải, xin dừng lại; nếu không phải, vậy thì tốt”. Tôi đóng khung chat lại, một cuộc đối thoại chẳng đâu vào đâu.

Tâm trạng chán chường, suy sụp của tôi không thể ảnh hưởng tới việc sắp phải tôi đi làm việc. Tôi dần trở nên bận rộn đến quên cả thời gian, hoặc là, tôi cố tình phớt lờ người ở bên kia cửa sổ chat.

Khi Chân Chân gọi đi ăn trưa, tôi khua tay từ chối, tôi chỉ muốn ở một nơi yên tĩnh, dự trữ sức lực, để buổi tối đi ứng phó với thằng quỷ kia.

Con người và động vật giống nhau, đều có giác quan thứ sáu nhạy bén với nguy hiểm. Tôi cứ mơ hồ cảm thấy sự tồn tại của cậu ta là một mối nguy. Chuyện sắc đẹp khiến đầu óc mê muội nên hạn chế thì hơn, tôi không muốn khi bản thân bị vùi dập lại còn tiện tay kéo thêm kẻ chôn cùng. Cậu ta bằng lòng nhưng tôi không vui lòng...

Com không thể không ăn, đặc biệt là khi đã đồng ý với trai đẹp. Khi không đói khát nhìn chăm chăm vào khuôn mặt khiến bạn điên đảo thần hồn là một chuyện sướng đến phát ngất. Gom góp cảm xúc cả buổi chiều, tôi đã đủ tự tin, tinh lực lại bắt đầu trở nên vô hạn.

“Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Đã trưởng thành chưa?”, lời mở đầu này có phải là phong cách lắm không? Tôi chòng gheo trắng trợn. Đừng hỏi tôi có nguy hiểm hay không, tìm phần thắng trong cảnh hiểm nguy, chẳng phải là một kẻ trong ba mươi sáu kế hay sao? Quan tâm xem nó có phải hay không làm gì, cứ dùng được là được.

“Chị đều ra tay với đàn ông như vậy sao? Tôi khá thích cách bắt chuyện của chị đấy.” Cậu ta chẳng thềm ngừng đầu lên, tỏ vẻ xem thường.

“Cậu thích hay không không quan trọng, quan trọng là tôi thích, lí do này đã đủ chưa? Có GF¹ chưa? Có cần chị đây giới thiệu cho một cô không? Hoặc là cậu xem chị đây thế nào, có phù hợp với gu thẩm mỹ của cậu không? Già có cái hay của già, không phải sao?”

Lưu manh già đòi ra phét nhi? Muốn chơi trò thâm trầm với tôi ư, tôi ăn muối nhiều hơn cậu bao nhiêu năm đấy, hãy dừng lại đi. Còn nếu cậu muốn thâm trầm tôi sẽ chơi với cậu!

“Chị đang chòng ghẹo tôi phải không? Tôi thích, chị làm GF của tôi nhé!”, đối diện với gương mặt đột ngột ngẩng lên của cậu ta, tôi câm nín. Cậu - một đứa trẻ lớn như thế này có biết xấu hổ không hả, cứ mở miệng ra là GF, không sợ đá từ lên trời rơi xuống đè chết mình hay sao.

“Đôi chủ đề đi, đồ ăn hôm nay ngon không? Ăn nhiều vào, ăn xong bữa này là không có bữa sau nữa đâu.” Tôi sợ cậu ta ăn chực tôi đâm nghiện, tôi thì chịu nổi, nhưng ví tiền thì bó tay.

Đánh chén một bữa no nê xong, tinh lực của người trẻ tuổi vẫn cứ phơi phới, “Chúng ta đi xem phim nhé? Đừng lo, tôi mời chị!”. Quả thực là tôi không lo, bởi vì nhờ ơn của cậu, mà tôi đã buồn ngủ tới độ không mở nổi mắt rồi.

“Tôi già rồi, phim kịch không hợp với tôi. Tôi phải về nhà nghỉ ngơi lấy lại sức đây.” Tôi vờ như không nhìn thấy vẻ thất vọng của cậu ta, trẻ con vẫn cứ là trẻ con, chuyện gì cũng bày ra mặt. Hi hi, tôi bỗng thấy vui lạ thường.

“Thôi được, tôi đưa chị về nhà !”, người được hưởng nên giáo dục nước ngoài vẫn cứ đáng tin, biết đưa nữ giới về nhà. Từ chối có phải là bất lịch sự không nhỉ? Tôi hơi lằng lằng.

“Chị ở đây làm gì thế? Không ngờ còn có trai đẹp nữa? Đây chính là trai đẹp mà chị lượm được ngày hôm qua sao?”

Vừa ra khỏi quán ăn, tôi đã bị Chân Chân bắt gặp ngay tại trận. Tôi nhìn ông chú theo sau Chân Chân, anh dẫn trẻ ra ngoài chơi thì phải coi chừng cho cẩn thận chứ, tùy tiện kéo người ta trên phố thế này còn ra thể thống gì.

“Trùng hợp thật đấy, ở đây mà còn có thể gặp được cô. Đây là Y, đây là Chân Chân.” Tôi nuốt nước miếng, cuối cùng quyết định không thể phớt lờ Chân Chân.

“Ôi chao, Y? Tên thật là gì vậy? Đẹp trai quá đi, em sắp chảy nước miếng tới nơi rồi, chú ơi, chú nói xem có phải là đẹp trai lắm không?”

Chân Chân đích thị thuộc hàng ngực to óc bằng quả nho, tôi thật muốn mở nắp công ra, nhét cô nàng vào trong.

“Xin chào, cậu là bạn của M?”, ông chú vẫn đáng tin hơn.

“Bạn tốt ơi bạn tốt, chà chà, chị lượm ở đâu về đấy? Lịch sự quá, em có thể ngồi cạnh không?”

Tôi hiểu nỗi đau khổ của ông chú, tư duy của cô nàng mãi luôn lập dị khác người như thế. Tôi đẩy Chân Chân ra, ra sức chớp mắt với ông chú, hãy kéo đứa trẻ này đi, con tim tôi phải chịu kích động quá sức tưởng tượng rồi.

“Xin chào, tôi là Dương Thần, rất vui khi được gặp anh chị.”

Ông chú quả nhiên là người có thân phận, bắt tay với trai đẹp, “Xin chào, rất vui được gặp cậu, hôm nay cô ấy có uống chút rượu, thật ngại quá!”. Dưới sự lôi kéo của ông chú, Chân Chân cứ vừa đi vừa ngoái đầu lại.

Trải qua sự việc lần này, tôi kinh hãi quá độ, nhưng cậu ta vẫn cứ dạt dào hứng thú: “Bạn thân của chị thú vị thật đấy, sau này có thể cùng đi chơi rồi”. Chơi? Chỉ biết có chơi. Quả nhiên các người thuộc cùng một cấp độ - tư duy dị thường.

Đường về nhà dài lê thê, tôi đã không còn chủ đề nào để nói nữa, trầm lặng có nghĩa là tôi đã mệt rồi, cậu ta lôi ra những mấy chủ đề, đều bị tôi dập tắt. Trên mặt bỗng cô nương viết ba chữ: Đừng làm phiền! Đang trong cơn mơ hồ, thì tôi nghe thấy cậu ta lẩm bẩm một câu: “Đồ điên, sao chị không điên nữa thế?”.

Cậu có ý gì vậy, khi tôi muốn nghe cho rõ thì đã không còn tiếng động nào nữa, “Cậu nói gì vậy?”. Tôi nhìn cậu ta bằng ánh mắt ngờ vực.

Cậu ta cười, “Ngó ngang đến tôi rồi à, tôi chỉ muốn thử một chút, xem khi tôi nói lí nhí, chị có hứng thú hay không thôi”.

Người nhạt nhẽo luôn làm chuyện nhạt nhẽo. Trước khi tôi nổi trận lôi đình, bỗng phát hiện thấy đã tới cửa tiểu khu nhà mình, “Cậu có thể đi, tôi về tới nơi rồi”.

“Tôi đưa chị tới cửa, tiểu khu nhà chị không có thang máy, hành lang tối lắm”, thực không còn gì để nói với sự ân cần, chu đáo này, tôi mà còn từ chối nữa thì thật không nể mặt.

Trong hành lang, lại là một khoảng lặng dài, chúng tôi nghe rõ môn một hơi thở của nhau. Tôi hơi căng thẳng, “Tôi tới nhà rồi, cậu về nhà cẩn thận đấy nhé, cảm ơn cậu. Tôi không nói hẹn gặp lại nữa đâu”.

Cậu ta cười, vẫy tay rồi ra về, lòng tôi rung rung cảm động. Đứa trẻ này, nếu nhà tôi có em gái, chắc chắn sẽ cho cậu ta làm em rể.

Đóng cửa nhà lại, tôi dựa lưng vào cửa, phụ hoàng và mẫu hậu đã đi dạo. Trong nhà không có mùi vị của thuốc súng.

Tôi trở nên yên tĩnh, tôi không biết cậu ta từ đâu tới nhưng tôi thích nhìn thấy nụ cười của cậu ta, thuần túy, sạch sẽ. Tất thấy những thuần túy trong thế giới của tôi đã biến mất, tôi muốn níu giữ, nhưng chẳng thể.

Người thương mến, cậu không hiểu đâu, xin đừng tới gần.

Ghi chú:

1. Girlfriend: bạn gái.